

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od suca toga suda Ružice Šamota kao predsjednika vijeća, suca Igora Gojtana kao člana vijeća, sudaca porotnika Zvonka Omrčena, Antuna Čelikovića i Željka Kužea kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Zlate Poljak, u krivičnom predmetu protiv opt. Miloša Horvata, zbog krivičnog djela iz čl. 119. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu OKZRH), povodom optužnice ŽDO Osijek br. KT-93/94 od 23. studenog 1995. godine, objedinjena 17. ožujka 1997. g. činjenično izmjenjena 20. lipnja 1997. g., nakon usmene glavne javne rasprave zaključene dana 25. lipnja 1997. g. u prisutnosti zamj. ŽDO Osijek, Željka Krpana, optuženika osobno uz branitelja Nedjeljka Rešetara odvjetnika iz Osijeka,

Opt. MILOŠ HORVAT, sin Radivoja i Jelene r. Horvat, s prebivalištem u Branjinacima, Branka Radičevića 27, Općina Popovac, s boravištem u Sicherstrasse 9, D - 78669 Weildingen, Njemačka, rođen 16.08.1956. u Višnjevcu, Općina Osijek, Srbin, državljanin Republike Hrvatske, bez zanimanja, na radu u Njemačkoj s mjesečnom zaradom od oko 2.500 DEM, oženjen za Ananku r. Kepc, koja je nezaposlena, otac dvoje djece starih 4 godine i 8 godina, pismen sa završenih 5 razreda osnovne škole, posjeduje kuću i potkućnicu na adresi svog prebivališta, vojsku služio od 1975. do 1977. g. u Aleksincu bez čina, vodi se u vojnoj evidenciji Ureda za obranu Beli Manastir, neosudjivan, ne vodi se drugi krivični postupak,

k r i v i j e

što je:

u razdoblju između kolovoza i prosinca 1991. godine u baranjskom selu Branjini s većinskim hrvatskim stanovništvom, nakon što su u oružanom napadu Srbije na Republiku Hrvatsku tijekom druge polovine kolovoza 1991. godine Baranju okupirale tzv. Jugoslavenska narodna armija i pridružene srpske paravojne postrojbe, prihvativši uspostavljenu okupacijsku vlast udružio se s još 24 osobe srpske narodnosti iz Branjine i zajednički s njima osnovao tzv. Štab teritorijalne obrane kao organ mjesne vlasti obnašajući dužnost člana tog nelegalnog tijela koje je u svoje ruke prigrabilo cjelokupnu vlast u selu, pa je u tom svojstvu, a u namani da u Branjini onemogući ostanak Hrvatima, protjera ih i učini Branjinu etnički čistim srpskim selom, zajedno s ostalim članovima Štaba prema međusobnom dogovoru i podjeli zadataka sudjelovao u donošenju odluka i provedjenju aktivnosti kojima je cjelokupno civilno hrvatsko stanovništvo izvrgnuto sustavnom fizičkom i psihičkom zlostavljanju na način da su:

- ograničili slobodu kretanja Hrvatima uvođenjem propusnica i policijskog sata od 17,00 do 07,00 sati,

- prisilno novačili Hrvate u srpske paravojne postrojbe prijeteci izgonom iz sela onima koji su to odbijali,

- noću za vrijeme trajanja policijskog sata, kada nitko od Hrvata nije smio izlaziti, išli pojedinačno ili u grupama po selu i zastrašivali Hrvate pucanjem po njihovim kućama i gospodarskim objektima iz streljačkog oružja, bacanjem ručnih bombi i ispaljivanjem tromblonskih mina, čime su Hrvatima istovremeno uništavali imovinu,

- prijetnjama za osobnu sigurnost i pod naoružanom stražom svojih članova tjerali Hrvate na obavljanje najtežih fizičkih poslova u poljoprivredi, za uredjenje sela, kopanje rovova i bunkera za vojne potrebe i slično, a bez ikakve naknade,

- muške pripadnike hrvatske narodnosti u više navrata bezrazložno lišavali slobode i zatvarali u "Omladinski dom" gdje je bilo sjedište Štaba, te ih tu saslušavali, tukli, mučili i na razne druge načine fizički i psihički zlostavljali,

- u više navrata sve muške pripadnike hrvatske narodnosti iznad 18 godina života uzimali prilikom izvođenja vojnih operacija protiv snaga Hrvatske vojske kao taoce i pod naoružanom stražom svojih članova zatvarali u nedovršenu zgradu pošte, pod prijetnjom da će za svakog poginulog pripadnika srpskih paravojnih postrojbi biti ubijena petorica Hrvata,

- otvoreno prijetili Hrvatima da će ih ubiti,

- palili kuće i gospodarske objekte Hrvata.

- naoružali seoske Rome te ih poticali i omogućili im da pucaju po kućama Hrvata, pljačkaju ih i pale,

- pljačkali po hrvatskim kućama vrijedniju pokretnu imovinu,

- protjerivali hrvatske obitelji prijetnjama da će nastradati ako se ne isele,

- pri protjerivanju popisivali imovinu Hrvata i prisiljavali ih da potpisuju izjave kako svu svoju imovinu dobrotvoljno ostavljaju Štabu ili drugim nelegalnim tijelima ili pak osobama srpske narodnosti,

pri čemu je MILOŠ HORVAT u provođenju zajedničkih odluka Štaba osobno:

- s oružjem osiguravao prisilnu radnu akciju u kojoj je više Hrvata, između kojih Ivan Banić, Mirko Ceglec i Mirko Kuhar, morao po kućama protjeranih Hrvata prikupljati njihovu stoku koju je zatim Štab prisvojio za svoje potrebe,

- kao dežurni član Štaba davao odobrenja Hrvatima za izlazak iz sela pa je tako u jesen 1991.g. dao takvo odobrenje Mirku Ceglecu, Marijanu Matošu, Nenadu Martonu i Milanu Novoselcu,

- prisustvovao ispitivanjima uhićenih i u "Omladinski dom" zatvorenih Hrvata Dragutina Švogora i Mirka Horvatića, a u svoju kuću na ispitivanje pozvao Gorana Milaka,

- iz kuće prognanog Hrvata Ivana Batine pljačkao njegovu pokretnu imovinu,

- Hrvatima koje su drugi članovi Štaba uhitili te u "Omladinskom domu" ispitivali i tukli prijetio da će ih on osobno odvesti u Borevo Selo i da više neće vidjeti svoje obitelji, pa je tako 20. rujna 1991. godine prijetio Slavku Lovreku, a 21. rujna 1991.g. Goranu Milaku,

- u listopadu 1991. g. u ime Štaba pozvao Hrvata Mirka Cegleca i zatražio da on za potrebe Štaba preda novac koji je dobio prodajom odevnih svinja,

- dana 12. ili 13. rujna 1991. godine za potrebe Štaba oduzeo od Hrvata Jose Burazera njegovo osobno vozilo "Wartburg",

pa su uslijed opisanog zlostavljanja gotovo sve hrvatske obitelji morale napustiti svoje kuće i imanja, ostavljajući svu svoju imovinu, te prijaći na slobodni dio Republike Hrvatske,

... dakle, u namjeri da djelomično uništi hrvatsku nacionalnu skupinu članovima te skupine teško narušavao tjelesno i duševno zdravlje i prinudno ih raseljavao,

čime je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - genocid, označen u čl. 119. OKZRH,

pa se temeljem čl. 119. OKZRH

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 5 (pet) godina.

Temeljem čl. 45. OKZRH optuženiku za u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 16. listopada 1996. g. pa nadalje.

Temeljem čl. 90. st. 1. Zakona o krivičnom postupku (u daljnjem tekstu ZKP) u svezi sa čl. 87. st. 2. t. 1. i 6. ZKP-a optuženik je dužan platiti troškove krivičnog postupka i to na ime troškova svjedoka 612,00 Kn, na ime troškova tumača 4.125,00 Kn te na ime paušalne svote 500,00 Kn.

Obrazloženje:

ZDO iz Osijeka svojom optužnicom citiranom u uvodnom dijelu ove presude optužio je Miloša Horvata zbog krivičnog djela činjenično i pravno označenog kao u izradi ove presude.

Opt. Miloš Horvat u svojoj je obrani naveo da je od 1973. godine, sa prekidom od 1975. do 1977. godine bio na radu u Njemačkoj i da se tamo na radu nalazio sve do izručenja krajem 1996. godine. 21.8.1991. godine da se iz Njemačke vraćao na godišnji odmor u Branjinu i prije nego su došli u Branjinu da je u jednoj vikendici u Harkanju ostavio ženu i djecu a on da se vratio u Branjinu po oca i misli da je to bilo 22.8.1991. g. te s ocem došao u Madarsku. Usput da je susreo neke prijatelje Hrvate koji su mu pričali što se tih dana u Branjini događalo. Osam dana da je bio u Harkanju a onda da je došao u Branjinu gdje je proveo još tri tjedna na godišnjem odmoru. Njegova kuća da se nalazi u centru Branjine preko puta "Omladinskog doma" u kojem je bilo sjedište tog

tzv. Štaba teritorijalne obrane i kroz tri tjedna koliko je bio u Branjini da je često boravio u prostorijama toga Štaba ili sjedio ispred na ulici jer jednostavno nije imao gdje drugdje ići. Cijelo vrijeme da je bio u civilnom odijelu i da nije imao nikakvo naoružanje a da dozvoljava mogućnost da su ga mještani vidjeli kako ulazi i izlazi u navedene prostorije i vjerojatno krivo zaključili da je i on član tog Štaba. U Branjinu da je slijedeći put došao opet za godišnji odmor u 7. ili 8. mjesecu 1992. godine i da je tada već sve bile pod kontrolom tamošnje srpske vlasti te da suradile gostione i da nije imao više potrebe odlaziti u taj Štab. U 1991. godini za vrijeme svog boravka u Branjini da nije sudjelovao ni u kakvim oružanim akcijama ni u akcijama koje su bile uperene protiv hrvatskog stanovništva u bilo kom smislu u kom se tereti. Da nije sudjelovao u tome ni kao dobrovoljac a da mobiliziran nije bio zbog tog što je radio u Njemačkoj. Stoga da ne zna zašto se tereti da je sudjelovao u organizaciji Štaba ili organizirao naoružavanje članova Štaba. Njegov rođeni brat da je Horvat Duško, a Horvat Iso da mu je bliži rođak, brat od strica. Poriče da bi sudjelovao u paljenju hrvatskih kuća a priznaje da je bio član Srpske demokratske stranke i da se u nju učlanio među prvima. Naveo je da pozna i Ubavić Jakšu a da ne zna da li je on bio u teritorijalnoj obrani no da se isti nalazio u Branjini u 8. mjesecu 1991. godine. Dnevno da je po više sati boravio u tom domu kulture gdje je bilo sjedište Štaba teritorijalne obrane, a u to vrijeme da su sve osobe koje su tamo dolazile bile u civilu i da nije vidio da bi netko bio naoružan, da nije vidio da je netko bio zatvaran, da je netko tukao neke osobe i da nije čuo neke jauke ali da su se sve osobe u selu skupljale u tim prostorijama. Moću da su se događale neke stvari i da je pucao na kuće Hrvata iz vatrenog oružja a neke bi kuće Hrvata preko noći izgorjele no da on ne zna ni tko je pucao ni tko ih je zapalio i da njemu o tome nitko ništa nije govorio. Požare da su pokušavali gasiti jedino vatrogasci. On da je uvijek imao pozitivan odnos prema Hrvatima od svog rođenja do ovog rata i da je uvijek za prijatelje i poznanike i u čijem se društvu najviše kretao uzimao Hrvate te da je njegova žena Hrvatica, a da mu je sestra udana za Hrvata. U Njemačkoj da je, kad mu se rodilo prvo dijete, 1990. godine zaposlio kao kućnu pomoćnicu jednu djevojku Hrvaticu iz sela Branjine i da se ista zove Marina Jasmbrović. Početkom 1991. godine da je zaposlio njezinu sestru Anicu koja je kod njega bila do pred kraj 1991. godine. Njegov otac i brat Duško da su pomogli njezinim roditeljima da u 1991. godini sigurno napuste Branjinu. Da on nije nacionalista da mogu potvrditi Ivan Šperjak i Josip Benčić iz Branjine te neki Molnar iz Kneževa koje je on povezo u 8. mjesecu 1991. godine prema Harkanju.

Na glavnoj je raspravi naveo da kao mještанин Branjine pozna svih 24 optuženika koji su optuženi zajedno

s njim, a po njegovoj procjeni da je u Branjini stanovalo oko 55 % Hrvata a ostali dio stanovništva da je bio srpske narodnosti. Kada je 1991. godine došao na godišnji odmor da su se počeli događati nemili događaji no da on u tome ni na koji način nije sudjelovao i da nije pripremao ustrojstvo Štaba teritorijalne obrane niti bio član toga Štaba, da nije u Branjinu dopremao nikakvo oružje i da je za vrijeme boravke u Branjini bio nenaoružan i u civilnom odjelu te da nije ispalo ni jednog jedinog metka ni na Hrvate u Branjini a niti prema slobodnom dijelu Republike Hrvatske i da nije učestvovao u nikakvim vojnim akcijama jer mu je oslobođenje od vojne obveze, zbog toga što je radio u Njemačkoj, isposlovao njegov brat Dušan Horvat. Za svog brata je naveo da isti jeste bio u toj grupi ljudi koja je također optužena no da ne zna da li je to bio Štab teritorijalne obrane i da ne zna da li je njegov brat u tome Štabu obnašao neke funkcije. Naveo je da je on - optuženik po prirodi radoznao a kako je njegova kuća u centru Branjine i preko puta Omladinskog doma, da je za svog boravka u Branjini po više sati provodio u tom domu da bi vidio što se događa. U Branjinu da je ponovo došao u 12. mjesecu i tu bio od katoličkog Božića do Sveta tri kralja te da je dolazio i u 7. mjesecu jer je tada imao godišnji odmor. U Njemačkoj da je od 1990.g. imao vlastiti lokal koji je 31.5. 1992.g. iznajmio no ostao u njemu i dalje raditi. Na kuće Hrvata da nije pucao i da Hrvate nije tukao i nije ih ni na koji način maltretirao a kada je boravio u Branjini nećuda je bio u svojoj kući. Ponekad da su ga iz doma i udaljili a da nije primijetio da bi bilo prema kome tko je u dom dolazio bila primjenjena tortura. On da je odlazio kod rodbine u Kneževu Vinogradu, Beli Manastir, da je išao u Popovac kod prijatelja i u gostionu i da je sve to mogao slobodno i bez bilo kakvih dokumenata. Druge godine kada je došao u Branjinu da je vidio da su mještani u uniformi i naoružani. Za Anicu Jambrović je naveo da je kod njega radila do Uskrsa 1992.g. i da je u nju imao povjerenja a dok je 1991.g. bio u Branjini da tada još nije bio uveden policijski sat i ne sjeća se da li su trebale nekakve propusnice za kretanje. Tada da je u Branjinu došao putem kojim uvijek ide tj. preko Mađarske i da su Mađarski carinici pregledali njega i njegov automobil i kod njega da nisu pronašli nikakovo oružje. Dok je boravio u Branjini da ni jednom Hrvatu nije ograničio kretanje, ni jednog Hrvata nije prisilno novačio i da to nije bio ni u mogućnosti. da nikome nije davao otkaz a koliko je čuo da su tek 1992. i 1993. g. Hrvati počeli dobivati otkaze. U Branjini da je imao telefon no da putem njega nikome od Hrvata nije prijeto niti ga prijavio da se iz Branjine iseli, da ni jednom Hrvatu nije uputio ni jednu pogrđnu riječ ili psovku, da ih nije zastrajivao da nikoga nije lišio slobode i da nije pravio nikakav popis Hrvata koji će iz Branjine biti otjerani. Bračni par Milak da je poznavao i da je s njima bio u dobrim odnosima, a da nije ubio njih ni bilo koga drugog, da nije opljačkao ni čiju kuću i ničiju imovinu, da nikog nije uzeo za taoca, a kada je ponovo u Branjinu došao 1992. da je tamo već bila

vojska, policijski sat da nije bio uveden, a da ne zna da li su bile uvedene propusnice. Branjinu da je napustio i da od kraja 9. mjeseca 1991. godine u to selo a ni u Baranju nije dolazio već je neprestano bio u Njemačkoj.

U dokaznom postupku sud je saslušao svjedoke Aranku Horvat, Marijana Mlika, Franju Petkovića, Mirka Cegleca, Gorana Milaka, Josu Burazera, Josipa Kaposija, Ivku Ceglec i Violetu Balog, pročitao dopis Općine Popovac od 11.6.1997. g., potvrdu povjerenika Vlade za Općinu Beli Manastir od 27.2.1993.g., dopis Ministarstva vanjskih poslova Republike Hrvatske od 25.2.1997.g., dopis PU Osječko-baranjske od 5.3.1997.g., "ostavinski ugovor" od 15.12.1991.g., popis stanovništva, domaćinstava, stanova i poljoprivrednih gospodarstava za mjesto Branjina od 31.3.1991.g., izvod iz kaznene evidencije na ime optuženika te uz suglasnost stranaka pročitao je iskaze svjedoka Dragutina Švogora, Josipa Copaka, Ivana Banića, Milana Novoselca, Mirka Horvatića, Nedjeljka Copaka, Slaveka Lovreka, Ignaca Matoša, Ivica Švogora, Bare Kos, Marije Rontek, Franje Cegleca, Eve Bugarin, Anice Jambrović i Marka Finka te zapisnik o suočenju svjedoka Mirka Horvatića i optuženika.

Na temelju provedenih dokaza, sud je utvrdio da je optuženik počinio krivično djelo za koje se tereti.

Naime, notorno je, a saslušanjem svjedoka - većine, i potvrđeno da je u 8. mjesecu 1991. godine jugoslavenska vojska zajedno sa paravojnim postrojbama zauzela i okupirala Baranju koja je dio Republike Hrvatske, pa je zauzela i okupirala i baranjsko selo Branjinu. Na okupiranom području srpsko stanovništvo i okupacijske snage ne priznajući izabrane organe vlasti u Republici Hrvatskoj osnivaju nelegalne i nelegitimne paradržavne tvorevine. Tako na području Slavonije i Baranje osnivaju tzv. "Srpsku oblast Slavoniju, Baranju i Zapadni Srijem", a s ciljem da okupirane dijelove Republike Hrvatske priključe Srbiji. Ključnu ulogu u svemu tome odigrala je jugoslavenska vojska tzv. JNA, koja je oružjem i ljudstvom sudjelovala u agresiji i bila potpora srpskim paravojnim postrojbama. Pod okriljem takove, jake, oružane sile na okupiranim područjima Republike Hrvatske dolazi do stvaranja okupacijskih organa vlasti, pa i na područjima gdje je većinsko stanovništvo bilo Hrvatsko tj. hrvatske nacionalnosti.

Da je u Branjini stanovništvo po nacionalnosti bilo većinsko hrvatsko sud je utvrdio na temelju pročitaneog popisa stanovništva, domaćinstava, stanova i poljoprivrednih gospodarstava od 31.3.1991. godine. Vjerodostojnost ovog popisa nitko pa ni optuženik nije osporio, a prema tom popisu u Branjini je u vrijeme popisa stanovalo 289 osoba koje su se izjasnile kao Hrvati, 219 osoba koje su se izjasnile kao Srbi i još određeni broj osoba koje su se nacionalno izjašnjavale kao Česi, Mađari.

Nijemci, Romi, Jugoslaveni, a u brojevima koji za ovaj postupak nisu odlučni. Dakle, utvrdjeno je da je baranjsko selo Branjina bilo nastanjeno većinskim hrvatskim stanovništvom. U takovom selu, po okupaciji uspostavljena je mjesna okupacijska vlast tzv. Štab teritorijalne obrane. U svojim iskazima skoro svi svjedoci a koji su bili mještani Branjine prikazali su suštinu te nelegalne vlasti koja se neposredno odražavala na njihov život u Branjini a u svojim iskazima oni su bili objektivni logični, uvjerljivi te u bitnom suglasni. Takove kvalitete iskazi su svjedoka Marijana Milaka, Frane Petkovića, Mirka Cegleca, Gorana Milaka, Jose Burazera, Josipa Kapošija, Ivke Ceglec, Dragutina Švogora, Josipa Copaka, Ivana Banića, Milana Novoselca, Mirka Horvatića, Nedjeljka Copaka, Slaveka Lovreka, Ignaca Matoša, Ivica Švogora, Bare Kos, Marije Rohtek, Franje Cegleca i Eve Bugarin pa je sud njihovim iskazima poklonio vjeru. Na temelju iskaza navedenih svjedoka utvrdjeno je da je svu vlast u Branjini imao tzv. Štab teritorijalne obrane a da je optuženik bio član toga Štaba određeno su iskazali svjedoci Mirko Ceglec i Mirko Horvatić dok iz iskaza ostalih svjedoka kojima je sud poklonio vjeru a pogotovo onih saslušanih u istrazi slijedi da je u tom Štabu bilo još 24 osobe i to upravo osobe protiv kojih se vodi krivični postupak za isto krivično djelo tj. za krivično djelo genocida. Na temelju iskaza svjedoka sud je utvrdio da je navedeni Štab u selu imao isključivu vlast i da se u selu nije ništa događalo, radilo, odlučivalo ako to nije odlučio ili odobrio Štab. Dakle sve je bilo po naredjenju, odobrenju i znannju tog Štaba čiji je optuženik, kao što je naprijed navedeno bio član pa kao takav sudjelovao u radu tog Štaba i u provedjenju njegovih odluka. Sud nije prihvatio suprotnu obranu optuženika jer kao što je naprijed navedeno postoje svjedoci koji njegovu obranu opovrgavaju a ti svjedoci iskazivali su uvjerljivo i objektivno i sudu su pri svojim iskazima djelovali nepristrano. Nasuprot toga optuženik stavljajući primjedbe i objašnjavajući iskaze svjedoka djeluje sasvim neuvjerljivo kada tvrdi da je u Štab išao, u njemu veće vrijeme boravio samo iz svoje radoznalosti. Neživotno je i neprihvatljivo da bi on samo zbog svoje radoznalosti i zbog toga što nije imao gdje izaći, u gostione i slično, kako to tvrdi optuženik, najveći dio svoga vremena provodio u Štabu, u njega, po njegovom vlastitom kazivanju slobodno dolazio i zadržavao se ako nije bio član toga Štaba. Na temelju iskaza svjedoka a koji su kao što je već navedeno stanovnici Branjine sud je utvrdio da su se ti svjedoci iz svojih domova iselili odnosno da su protjerani zbog nemogućih životnih uvjeta u kojima su živjeli pa su oni došli na slobodni dio Republike Hrvatske. Većina njih iz svojih kuća nije ponijela ništa. Ostavili su u Branjini kuće i predmete kućanstva, stoku, zemlju, sve što su cijeli život do tada stekli. Svi oni su Hrvati i ukupno je iz Branjine prognano 215 Hrvata, jedna osoba srpske nacionalnosti, 4 osobe mađarske nacionalnosti i 2 osobe njemačke nacionalnosti, a to je sud utvrdio na temelju pročitane dopisa Općine Popovaca od 11. lipnja 1997. godine a na taj provedeni dokaz nitko nije stavio primjedbe. Na temelju iskaza već navedenih svjedoka

utvrđeno je da je po odluci Štaba u Branjini za većinsko hrvatsko stanovništvo uveden policijski sat i u vremenu od 17,00 do 07,00 sati Hrvati se selom nisu smjeli kretati, a za izlazak iz sela trebali su propusnice. O tome su iskazivali svjedoci Mirko Ceglec, Ivan Banić i drugi. Nelegalno ustrojena vlast u Branjini tražila je od Hrvata da uđu u srpske paravojne postrojbe. O tome je iskazivao svjedok Ivica Švogor koji je određeno iskazao da su mu prijetili izgonom ako se ne uključi u srpske vojne formacije. I svjedok Goran Milkak iskazao je da je pet puta od mještana Branjine traženo da svi uzmu oružje a svjedok Mirko Horvatić da su njega prisiljavali da uđe u srpske vojne postrojbe govoreći mu da će ga ako to ne prihvati ubiti. Takorekuc svj edoci potvrdili su da je noću na kuće Hrvata pucano. Tako je svjedok Mirko Ceglec naveo da je na njegovu kuću pucano streljačkim oružjem. Na kuće Hrvata bacane su i ručne bombe i ispaljivane tromblonske mine o čemu su iskazivali Dragutin Švogor, Ignac Matoš, Frane Petković, Joso Burazer i drugi. Ovakovi događaji odvijali su se dok je trajao policijski sat zbog kojega Hrvati nisu smjeli izlaziti a da su na taj način oni zastrašivani slijedi iz njihovih iskaza pri čemu je najupečatljiviji iskaz svjedoka Mirka Cegleca iz čijeg iskaza je sud utvrdio da je kroz prozor njemu u sobu nešto prije ponoći ispucan cijeli rafal kojom prilikom je eksplodirao njegov televizor, pao luster, a tri metka da su završila u zidu iznad kreveta njegovog godinu i pol dana starog djeteta dok je u tom krevetu dijete spavalo. Isti svjedok je naveo i to da na srpske kuće nije pucano. Utvrđeno je da su na opisan način oštećene kuće Dragutina Švogora, Ignac Matoša, Slaveka Lovreka, Martona i Frane Petkovića. Svjedoci su iskazivali i to da su Hrvati po naredjenju Štaba morali obavljati najteže fizičke poslove kako u poljoprivredi tako i pri kopanju rovova i bunkera a za obavijani posao da nisu dobijali nikakovu naknadu te da ih je za vrijeme posla čuvala naoružana straža. Svjedoci Frane Petković, Mirko Ceglec, Joso Burazer i Milan Novoselac iskazali su da su oni osobno radili na takvim poslovima. Svjedoci su iskazivali i o tome da su Hrvati i to muškarci po naredjenju Štaba vodjeni na saslušanje u omladinski dom gdje je bilo sjedište Štaba a neki od njih da su bili lišeni slobode te da su pri saslušanju bili fizički i psihički zlostavljani. Tako je svjedok Josip Kaposi naveo da je njegov otac saslušan pod optužbom da ima oružje i da je član HDZ-a, Nedjeljko Copak da je pri saslušanju fizički maltretiran, Goran Milkak da je saslušan također o tome tko u selu ima oružje i tko je član HDZ-a a pri tome da je dobio batina. Na temelju iskaza svjedoka posebno svjedoka Franje Petkovića, Milana Novoselca, Nedeljka Copaka, Slaveka Loveka, Ivica Švogora i Jose Burazara sud je utvrdio i to da su po odluci Štaba, u više navrata, muške osobe hrvatske narodnosti starije iznad 18 godina zatvarane u nedovršenu zgradu pošte i to u vrijeme dok su srpske paravojne postrojbe izvodile operacije protiv Hrvatske vojske. Pomenuti svjedoci su osobe koje su bile medju taocima i iz njihovih iskaza slijedi

da se tako zatočenim Hrvatima prijetilo da će za svakog poginulog pripadnika srpskih paravojskih postrojbi biti ubijeno 5 Hrvata. Na temelju iskaza svjedoka Petkovića, Kapošija, Burazera sud je utvrdio da su u Branjini zapaljene kuće Hrvata Ivana Batine, Dragutina Banića i Steve Kovačevića, a da su opljačkane kuće onih koji su iz sela bili otišli o čemu su iskazivali između ostalog i svjedoci Dragutin Švogor i Ivan Banić. Na temelju iskaza svjedoka a koji su iz Branjine protjerani sud je utvrdio da su protjerani Hrvati morali prije odlaska iz Branjine i Baranje potpisati izjavu da svoju imovinu ostavljaju "Krajini", Štabu ili nekoj osobi srpske narodnosti. Tako su prema vlastitom kazivanju morali postupiti Frane Petković, Mirko Ceglec, Josip Ceglec, Milan Novoselac. Da je to tako upućuje na to i pročitano tzv. "ostavinski ugovor" od 15.12.1991. godine iz kojeg slijedi da Josip Copak prije napuštanja Baranje svoju pokretnu i nepokretnu imovinu a to su kuća sa dvije bašče, vinograd i zemlja ostavlja na raspolaganje Milomiru Lačaninu a ukoliko dodje njegova kćerka Vesna Copak da se vlasništvo sudski prenosi na nju. Josip Copak saslušan kao svjedok iskazao je da je taj "ugovor" morao potpisati i da ga je na to prisilio Branko Poznanović a iz pročitano "ugovora" vidljivo je da je isti potpisan kao komandant Štaba teritorijalne obrane Branjina. Sud iskazu svjedoka vjeruje, kao što je već naprijed navedeno, a na temelju njegovog iskaza i iskaza ostalih svjedoka koji su iskazivali o potpisivanju izjava da svoju imovinu dobrovoljno ostavljaju nedvojbeno je utvrđeno da se ne radi ni o kakvom ugovoru koji pretpostavlja slobodu odlučivanja te da se ne radi ni o kakvoj dobrovoljnosti. Svjedoci Petković, Josip Kapošij, Dragutin Švogor, Slavek Lovrek i drugi iskazali su i to da su Hrvati, dobili otkaze. Tako svjedok Lovrek govori da je radio u TOS Kneževo i da je 186 Hrvata dobilo otkaz a on da je bio 86. po redu te da je njemu osobno tajnik navedenog poduzeća rekao da su otkazi davani po nalogu Štaba. Iz iskaza svjedoka primjerice Slaveka Lovreka, Ivica Švogora, Frane Petkovića i drugih slijedi da su seoski Romi bili naoružani i to da ih je naoružao upravo Štab teritorijalne obrane, slijedi da su isti po kućama Hrvata pučali, pljačkali i palili.

Što se tiče konkretne djelatnosti opt. Miloša Horvata utvrđeno je da je on postupio na način na koji ga se tereti.

Naime, svjedoci Ivan Banić i Mirko Ceglec između ostalog suglasno su iskazali da je optuženik bio u društvu još dvije osobe kada je njima dvojici svjedoka te Mirku Kuharu i još jednoj osobi bilo naredjeno da iz kuća Hrvata koji su iz sela već bili otišli pokupe stoku - svinje i da je tada optuženik i ona dvojica s kojima je bio cijelo vrijeme bila prisutna tom utovaru svinja koji je trajao od 3 sati ujutro do 13,30 sati, a optuženik da je tom prilikom bio naoružan. Svjedok Banić je naveo da je čuo da je ta stoka otišla u Sombor, a svjedok Ceglec da se govorilo da su svinje

prodane u Srbiji a polučeni novac potrošan za borbe i teritorijalnu obranu i da su na taj način pokupljene svinje iz kuća Hrvata Ivana Batine i Dragutina Banića. Svjedok Ivan Banić naveo je da su tako svinje uzete iz ukupno 5-6 kuća među kojima je i kuća Augustina Mikuleka zvanog "Guste". Svjedoci su iskazivali uvjerljivo i sud im je poklonio vjeru a primjedbom optuženika da se na mjestu skupljanja svinja konkretno kod kuće Banić "Drageca" zatekao zbog svoje radoznalosti i da je možda pošao do još jedne kuće iz koje su svinje utovarene na kamion te da je svjedoka Banića upitao zašto isti svinje ne proda sud nije uvažio jer je takova obrana a iz koje bi zapravo slijedilo da se optuženik na mjestu događaja našao sasvim slučajno neprihvatljiva. Naime, vjerujući svjedocima sud je utvrdio da je kritične zgrade optuženik bio naoružan te da je skupljanje stoke trajalo cijelo prije podne kako je to naveo svjedok Banić pa obzirom na to i činjenicu da je svjedocima bilo naredjeno da ovako postupite te da je optuženik bio sa još dvije osobe očito je zapravo da je optuženik kritične zgrade bio u ulozi straže osobama koje su ove radove obavljale te da je sa oružjem osiguravao navedenu prisilnu radnu akciju.

I svjedoci Mirko Ceglec i Milan Novoselac u svojim iskazima suglasno su naveli da su jednom prilikom njih dvojica te Marijan Matoš i Nenad Marton u jesen 1991. godine htjeli ići na pecanje u blizinu Draža i zato da im je trebala dozvola za izlazak iz sela pa da su pošli u Štab teritorijalne obrane tražiti za to odobrenje. I jedan i drugi svjedok navode da je upravo Mirko Ceglec pošao tražiti to odobrenje pa svjedok Ceglec navodi da je za odobrenje upitao optuženika i da im je optuženik dozvolio da na pecanje pođu te da je to odobrenje bilo dano usmeno a i kritične zgrade da je optuženik bio naoružan t.j. Mirko Ceglec je naveo da je vidio da optuženik ima pištolj. Optuženik je stavljajući primjedu na iskaz svjedoka Novoselca naveo da ako je tu dozvolu dao da je postupio neovlašteno i možda u šali no iz iskaza navedena dva svjedoka a pogotovo imajući u vidu iskaze ostalih saslušanih svjedoka čijm je iskazima utvrđeno da su Hrvati imali ograničenu slobodu kretanja i da su za izlazak iz sela trebali propusnice sasvim je jasno da navedena dva svjedoka po dozvoli o kojoj iskazuju nisu išli ni zbog kakove šale već zato što na drugi način selo nisu mogli napustiti jer bi u protivnom snosili posljedice. Obzirom da je optuženik ovo odobrenje dao u prostorijama Štaba u koji su svjedoci i pošli po odobrenje znajući da odobrenje mogu dobiti samo u Štabu koji je bio organ mjesne vlasti očito je da je kritične zgrade optuženik u Štabu bio jer je bio dežurni t.j. osoba koja je u ime Štaba davala odobrenja t.j. propusnice a sasvim je nebitno što tom prilikom nije ostao pismeni trag i što je to odobrenje dano samo usmeno.

Da je optuženik bio prisutan u prostorijama "Osmi-dinskog doma" kada su tamo ispitivani uhićeni Hrvati sud je utvrdio na temelju iskaza svjedoka Dragutina Švogora i Miska

Horvatića a da je optuženik u svoju kuću na ispitivanje pozvao Gorana Milaka sud je utvrdio na temelju saslušanja Gorana Milaka. Naime, svjedok Dragutin Švogor naveo je da je njega ispitivao Branislav Poznanović a da je za vrijeme tog ispitivanja bio prisutan i optuženik. Svjedok pak Mirko Horvatić iskazao je da je optuženik bio član Štaba teritorijalne obrane u čije prostorije je svjedok vođen na ispitivanje i da je njegovom ispitivanju bio prisutan optuženik koji je bio obučen u vojničku uniformu i naoružan pištoljem. I kod njegovog punca u Podolju da je došao optuženik sa još dvojicom muškaraca a optuženik da je i tada bio u uniformi i naoružan i da je rekao njemu - Mirku Horvatiću da se mora javiti u Branjinu u Štab. Suočen sa ovim svjedokom optuženik je porekao da je bilo kad imao pištolj kad se sa svjedokom susreo, a da je u Njemačkoj kupio hladne njemačke vojske jer je takova odjeća tamo moderna pa da je možda tako obučen bio a da se ne sjeća da bi dolazio u Podolje. Svjedok pak Goran Milak naveo je da kada je ispitivan da mu je optuženik rekao da se slijedeće jutro mora javiti kod njega kod kuće pa da je on zaista i otišao do optuženikove kuće gdje ga je optuženik pitao zna li tko ima oružje a kada je rekao da ne zna da ga je optuženik pustio kući. Navedeni svjedoci iskazali su da sa optuženikom nisu ni u srodstvu ni u svadi pa dakle nemaju nikakvog interesa lažno svjedočiti. Iskazivali su uvjerljivo i logično i sud im je poklonio vjeru. Obzirom na ono što su oni iskazali te da su ispitivani u prostorijama gdje je mjesna vlast imala sjedište, da su tom ispitivanju morali pristupiti te da je ispitivanje nesmetano mogao pratiti i optuženik očito je da optuženik u istoj prostoriji nije bio slučajno pri tome još i naoružan nego je bio u funkciji obnašanja mjesne vlasti.

Da je optuženik iz kuće prognanog Hrvata Ivana Batine pljačkao pokretnu imovinu istoga sud je utvrdio na temelju iskaza svjedoka Mirka Horvatića koji je određeno naveo da je bio 8. ili 9. mjesec 1991. godine i negdje oko 20 sati kada je prolazeći pored kuće Ivana Batine vidio optuženika i njegovog brata Dušana a optuženikov automobil parkiran na ulici s otvorenim prtljažnikom te da su optuženik i njegov brat iz Batinine kuće nosili neke stvari. Kod takove svoje tvrdnje ostao je svjedok i tijekom suočenja s optuženikom dodajući da u selu nitko nije imao automobil kakav optuženik i da ih je on vidio prolazeći ulicom. Već je navedeno da svjedok Mirko Horvatić s optuženikom nije bio u poremećenim odnosima a tijekom suočenja djelovao je uvjerljivo i vjerujući dakle iskazu tog svjedoka sud je utvrdio da je optuženik zaista iz kuće Ivana Batine pljačkao njegovu pokretnu imovinu.

Svjedok Slavko Lovrak između ostalog je naveo da je 20.9.1991. godine njega ispitivao Duško Horvat koji ga je pri ispitivanju tukao a kada je njegovo ispitivanje završeno da je odveden u omladinski dom pa je opisao salu u kojoj

se nalazio precizirajući da je u njoj bina te jedan stol, da je bilo 16 - 16,30 sati i da je u toj sali zatekao optuženika koji je za opasačem imao zataknut pištolj. Tada da mu je optuženik rekao da ukoliko ne kaže gdje je oružje HDZ-a da će ga on automobilom odvesti preko Iloka u Borovo Selo i da više neće vidjeti svoju familiju. Na ovakav iskaz optuženik je stavio primjedbu da je čuo da je njegov brat prijetio navedenom svjedoku, a na tu primjedbu svjedok je ponovio da je upravo optuženik osoba koja mu je uputila navedenu prijetnju. Imajući u vidu da je svjedok Slavek Lovrek iz Branjine i da je naveo da optuženika dobro pozna jer je s istim išao u osnovnu školu očito je da ne može biti govora o zabuni u pogledu identiteta osobe koja je ubiti uhićenom Slavaku Lovreku kritične zgrade prijetila. Vjerujući iskazu svjedoka Lovreka koji je naveo i to da između njega i optuženika nikad nije bilo nikakve zavade i koji je pri iskazivanju bio uvjerljiv sud je utvrdio da je upravo optuženik ovome svjedoku prijetio na način na koji se tereti. Svjedok Goran Milak između ostalog je naveo da su njega zatvorili 21.9.1991. godine negdje oko 19,30 sati i da su ga tukli i ispitivali Poznanović, Vujić, Aleksandar Huba i Jovica Mihajlović tražeći od njega da kaže tko u selu ima oružje i tko je član HDZ-a. Opisao je kakovim predmetima i po kojim dijelovima tijela su ga tukli te je naveo da je oko 23 sata u prostorije omladinskog doma gdje su ga tukli i ispitivali došao optuženik i navedene osobe upitao da li je on - svjedok priznao tko ima oružje i tko je u HDZ-u. Optuženik da je njemu rekao da mu je bolje da to prizna jer će ga on osobno odvesti u Borovo Selo. I ovaj svjedok je iskazivao uvjerljivo i logično, okolnosno i sud mu je poklonio vjeru pa je na temelju iskaza ovog svjedoka sud utvrdio da je optuženik 21.9.1991. godine Goranu Milaku pod okolnostima naprijed navedenim tj. dok su druge osobe a koje su bili članovi Štaba teritorijalne obrane svjedoka uhitile te tukle i ispitivale uputio navedenu prijetnju. I vrijeme i mjesto i okolnosti pod kojima je ta prijetnja izrečena jasno ukazuju da se optuženik nije zatekao slučajno na mjestu događaja.

Da je optuženik u 10. mjesecu 1991. godine pozvao u Štab svjedoka Mirka Cegleca slijedi iz iskaza tog svjedoka. Naime, svjedok je naveo da je po njega kući došao kurir i rekao mu da ga treba optuženik. Došavši u Dom da je njemu optuženik rekao da treba predati novac koji je dobio za prodaju očevih svinja te da je optuženik kada se na to svjedok nasmiyao rekao da je situacija ozbiljna i da novac trebaju za njihove borbe. Svjedok je naveo da je optuženiku saopćio da je novac preko Madarske poslao svom ocu i da ga je tada optuženik upitao kako je mogao dobiti propusnicu za izlazak iz Branjine i čuvši da mu je propusnicu dao optuženikov brat da je optuženik dao komentar da je to njihova greška. Prilikom ovog događaja da je optuženik za pojasom imao zataknut pištolj. I ovome svjedoku je sud poklonio vjeru jer je svjedok

detaljno i okolnosno opisao događaji u kojem je biosudionik a budući svjedok s optuženikom nije u zavadi dapače iskazao je da je sa optuženikovim bratom bio prijatelj očito je da svjedok govori nepristrano. Dakle na nedvojben je način utvrđeno da je u navedeno vrijeme optuženik upravo u ime Štaba pozvao Mirka Cegleca jer to je konačno kurir koji je po svjadoka došao rekao odnosno rekao je da ga treba optuženik a način na koji je svjedok pozvan imjesto u koje je pozvan očit govore da se nije radilo ni o kakovom privatnom razgovoru svjedoka i optuženika već da je optuženik postupio usvojtvu člana mjesne vlasti.

U postupku je saslušan i svjedok Joso Burazer i isti je između ostalog naveo da je 12. ili 13. 9. 1991. g. kod njega kući došao optuženik zajedno sa Jovom Stankovićem zvanim "Velaš" i Jovom Mihajlovićem a da mu se upravo obratio optuženik i tražio da preda ključeve svog automobila marke "Wartburg" govoreći da je to potrebno za Štab. Svjedok je naveo da je njemu automobil uzet i da mu za to nije dana ni potvrda ni novac i da mu automobil nikad nije vraćen pa svjedok zaključuje da je očit samim tim što je optuženik od njega tražio automobil optuženik bio član Štaba teritorijalne obrane. Na iskaz svjedoka optuženik nije stavio primjedbu, a sud je poklonio vjeru iskazu svjedoka jer je isti iskazivao uvjerljivo i objektivno. Dakle na temelju iskaza tog svjedoka sud je utvrdio da je upravo optuženik osoba koja je od svjedoka oduzela osobno vozilo i pri tome da je optuženik postupio u ime Štaba teritorijalne obrane.

Opisanu djelatnost optuženika moguće je promatrati jedino u sklopu situacije koja je u Branjini vladala i u sklopu djelatnosti osoba sa kojima se optuženik postupajući na opisan način solidarizirao i bio udružen. To su 24 osobe protiv kojih se vodi krivični postupak a koje su za sada nedostižne vlastima Republike Hrvatske. Optuženik je kao član Štaba teritorijalne obrane bio osoba koja je sudjelovala u donošenju i sprovođenju odluka toga Štaba pa dakle i odgovoran za posljedice tih odluka a koje su vidljive iz iskaza saslušanih svjedoka. Naime, uslijed opisanih radnji koje su poduzete i to kako svih članova Štaba tako i uslijed radnji koje je poduzeo optuženik došlo je do toga da su iz Branjine iselile - progone 222 osobe od kojih su 215 Hrvati. Obzirom na ukupan broj koliko ih je u Branjini bilo - 289, očit je da su gotovo sve hrvatske obitelji napustile svoje kuće i imanja i prešla na slobodni dio Republike Hrvatske zbog toga što im je kao Hrvatima bio ugrožen opstanak u Branjini. Obzirom da je optuženik djelovao zapravo sa još 24 osobe već samim tim nije nužno da je on sam osobno počinio svaku radnju koja predstavlja izvršenje krivičnog djela za koje se tereti. Očit je on postupio po načelu podjele rada, solidarizirajući se s velikosrpskom idejom agresora i pobunjenog srpskog stanovništva protiv vlasti Republike Hrvatske. Djelovao je na način da je s oružjem tjerao Hrvate na

U slučaju moglo biti da je optuženik i Burazer je da su zajedno

24 osobe

obavljanje odredjenih radova, ograničavao je slobodu njihovog kretanja, sudjelovao u ispitivanju Hrvata, prijetio im kada su ih drugi ispitivali i tukli, a u tim prijetnjama nedvoambiseno je bila sadržana prijetnja da će ih i fizički likvidirati, pljačkao je imovinu Hrvata pa je dakle i osobno uzeo udjela u pojedinim radnjama npr. prema Mirku Ceglecu, Milanu Novoselcu, Dragutinu Švogoru, Goranu Milaku, Josi Burazeru i drugima. Upravo radi djelatnosti i optuženika i osoba sa kojima se udružio, a za napomenući je da je za opstojnost krivičnog djela genocida dovoljno da je počinitelj izvršio i samo jednu radnju i samo prema jednoj osobi, ako je to učinio u namjeri potpunog ili djelomičnog uništenja neke od grupa pomenutih u čl. 119. OKZRH u Branjini je bio ugrožen opstanak Hrvata i oni su uslijed opisanih zlostavljanja Branjinu morali napustiti. Svojom kriminalnom aktivnošću kako je opisano u izreci presude optuženik je zajedno sa drugim akterima srpskih ekstremista u Branjini doprinio provođenju velikosrpskih planova da se iz Branjine Hrvati protjeraju te da se Branjina učini etnički čistim srpskim selom. Iz rezultata postupka proizlazi da je optuženik kriminalne radnje poduzeo prema svojim sumještanima upravo zbog toga što su oni bili Hrvati jer ni sa kim od njih nije bio u zavadi, ni za koga od njih nije imao posebnog motiva postupiti protiv njih osobno. On ih je zastrašivao, otimao imovinu, ograničavao slobodu kretanja, prijetio s namjerom da djelomično uništi hrvatsku nacionalnu skupinu u Branjini a bio je svjestan i svoje djelatnosti i djelatnosti ostalih pripadnika Štaba pa ga je sud utvrdivši da je njegova obrana neistinita i sračunata na izbjegavanje krivično-pravne odgovornosti, proglasio krivim za krivično djelo genocida, označeno u čl. 119. OKZRH.

U postupku je saslušana i svjedok Aranka Horvat koja je izmedjuostalog navela, a ista je supruga optuženika da su ona i optuženik u 8. mjesecu 1991. godine iz Njemačke došli na godišnji i najprije bili tjedan dana u Harkanju u Madarskoj a onda 3 tjedna u Branjini. Njezin suprug da u Branjini nije bio uniformiran, da nije bio naoružan i da nije učestvovao u organima vlasti u selu, da je njezin suprug noću za vrijeme policijskog sata bio kod kuće a da je Anica Jambrović koja je iz Branjine njima u Njemačkoj od 9. mjeseca 1991. čuvala dijete i kada im je završio godišnji odmor da su se vratili u Njemačku i u Branjinu ponovo došli u 9. mjesecu 1992. g. Njezin suprug da ni na koji način nije ugrožavao ili zlostavljao Hrvate u Branjini.

Saslušana je i svjedok Anica Jambrović koja je navela da je 28.9.1991. g. s optuženikom i njegovom suprugom iz Branjine otišla u Njemačku i da je kod optuženika radila do 3.11.1992. g., da je optuženik prema njoj kao Hrvatici bio dobar i da nije čula da bi optuženik na bilo koji način ugrožavao Hrvate u Branjini.

Svjedok Marko Fink izmedju ostalog je naveo da je

optuženik u Branjinu dolazio za seoski kirvaj koji je 28.8. te za božićne i uskršne blagdane i da optuženik nije bio član Teritorijalne obrane, nije zadužio oružje, a da se prema Hrvatima koji su u selu ostali odnosio normalno te da nikome od Hrvata ni na koji način nije prijetio ili ga ugrožavao.

Sud je ocjenjivao iskaze i ovih svjedoka, i iskaze tih svjedoka sud nije prihvatio. Naime, svjedokinja Aranka Horvat kao supruga optuženika očito ima interes pogodovati položaju optuženika a takav interes ima i svjedokinja Anica Jambrović koja je kod optuženika radila. Medjutim kada navedeni svjedoci govore o tome u kojem periodu je optuženik bio u Branjini iz čijih iskaza bi slijedilo da je on Branjinu napustio krajem 9. mjeseca 1991. godine i da u Branjinu više uopće nije dolazio do 1. mjeseca 1992. godine, daju mu dakle alibi, sudtakvim njihovim iskazima ne vjeruje jer upravo suprotno sud je utvrdio iz iskaza svjedoka kako je to naprijed navedeno primjerice Mirka Cegleca i Milana Novoselca koji tvrde da je optuženik u Branjini bio i u jesen 1991. te u 10. mjesecu 1991. g. Osim toga iskazi svjedoka kojima je sud poklonio vjeru sasvim su odredjeni i jasni, upogledusvih okolnosti pod kojima je krivično djelo izvršeno kao i u pogledu konkretnih radnji koje je optuženik poduzeo pa kada navedeni svjedoci tvrde suprotno onine iskazuju istinito jer su njihovi iskazi suprotni utvrdjenom činjeničnom stanju.

U postupku je saslušana i svjedokinja Violeta Balog a analizom njezinog iskaza je utvrdjeno da ona zapravo o odlučnim činjenicama nema nikakvih saznanja i njezin iskaz je irelevantan.

Iako je u postupku pročitana potvrda povjerenika Vlade i taj dokaz je irelevantan jer na temelju toga dokaza sud nije utvrdio niti jednu odlučnu činjenicu.

Iz pročitaneog dopisa Ministarstva vanjskih poslova Republike Hrvatske sud je utvrdio da je optuženik u pritvoru od 16.10.1996. g. a iz pročitaneog dopisa PU Osječko-baranjske da je on iz Njemačke izručen u Republiku Hrvatsku 5.3.1997.g. Iz pročitaneog izvoda iz kaznene evidencije na ime optuženika sud je utvrdio da on do sada nije osudjivan.

Kako je dakle provedenim dokazima utvrdjeno da je optuženik i kao član Štaba teritorijalne obrane a koji štab je zlostavljao u Branjini većinsko hrvatsko stanovništvo s ciljem onemogućavanja opstanka Hrvata u Branjini i svojim akcijama ih prisilio da Branjinu napuste tako i kao osoba koja je i sama poduzela određene radnje s ciljem ostvarenja provođenja politike Štaba kojem je pripadao - djelomičnog uništenja hrvatske nacionalne skupine, jer djelatnost optuženika sadrži sva subjektivna i objektivna obilježja krivičnog djela genocida optuženik je proglašen krivim za krivično djelo iz čl. 119. OKZRH.

